

og landmålere har Kommissionen derimod endnu ikke fremlagt konkrete forslag. Et enkelt forslag om visse overgangsbestemmelser for revisorer er endvidere fremlagt af Kommissionen. Fælles for alle disse forslag gælder, at de har været eller er ved at blive drøftet i Parlamentet og det økonomiske og sociale udvalg. Ingen af forordningsforslagene har dog indtil nu kunnet vedtages i EFs ministerråd, henset til de forskellige opfattelser, der hersker mellem medlemslandene på dette område.

Fra påbegyndelsen af etableringen af den frie bevægelighed for arbejdskraft inden for EF har spørgsmålet vedrørende de liberale erhverv været blandt dem, der har været vanskeligst at løse. Baggrunden herfor er den samme, som har skabt problemer i forbindelse med gensidig anerkendelse af eksaminer også i andre internationale samarbejdsorganer, som f. eks. Europa-rådet. Problemet er i første række, at der eksisterer meget store kvalitetsforskelle mellem niveauerne for de enkelte universitetsgrader ikke blot landene imellem, men også mellem de enkelte læreanstalter i samme land. Kommissionens udgangspunkt for de forslag, den efter lange forhandlinger med vedkommende myndigheder i de enkelte medlemslande har fremsat, har stede været, at man måtte mødes på det højeste niveau, og at man ikke under nogen omstændigheder ville pålægge noget land at gå ned i uddannelsesstandard.

Da det meget hurtigt viste sig umuligt at enes om en gensidig anerkendelse af de bestående eksaminer, idet særligt det italienske niveau var uacceptabelt for de øvrige medlemslande, foreslog man fra Kommissionens side, at man i stedet enedes om visse generelle minimumskrav til de pågældende uddannelser. Tanken hermed er at skabe et fælles minimumsindhold af de forskellige uddannelser. Dette krav til samme indhold i uddannelserne i de forskellige medlemslande er i de fleste forslag konkret udmøntet i krav om minimumstal for timer inden for de forskellige fag, som tilsammen udgør de forskellige afsluttende eksaminer. Disse fælles standarder er som nævnt kun tænkt som det minimum, der skal gælde, for at denne eller hin eksamen skal give adgang til fri etablering på det pågældende område inden for EF. Der er således intet, der forhindrer et land i at fastsætte nationale eksamens-

uddannelseskrav udover de fastsatte minimum, ligesom de omhandlede minimumskrav kun vedrører den del af uddannelserne, der vedrører den frie etablering og f. eks. ikke den gensidige akademiske anerkendelse. Det ligger således helt uden for Rom-traktatens rammer at fastlægge fælles retningslinier for de videregående dele af de akademiske studier, som går udover den grunduddannelse, som er nødvendig for at etablere sig inden for det omhandlede fag. Kommissionen har i denne forbindelse kraftigt understreget, at man ikke ønsker at indføre et snævert rigoristisk system, men at der tværtimod skal være tale om fleksible ordninger, som efter nærmere aftalte enkle procedureforskrifter muliggør løbende ændringer i de forskellige standards. Oplæg efter disse retningslinier har dog som nævnt endnu ikke på noget punkt kunnet skabe enighed mellem medlemslandene, idet ikke et eneste af Kommissionens forslag har kunnet vedtages. Selv på lægeområdet har der endnu ikke været basis for enighed, selv om den principielt lige adgang til at opnå ansættelse på dette område stort set er illusorisk takket være Rom-traktatens art. 48, stk. 4, hvorefter den lige adgang til at søge stillinger ikke gælder ansættelse i den offentlige administration. Stort set al sygehusvirksomhed i medlemslandene falder i dag ind under den offentlige administration, hvorfor næsten enhver læges første ansættelsessted ikke vil være omfattet af Rom-traktatens regler om ligestilling, hvorfor de enkelte medlemslande i givet fald for så vidt angår disse stillinger fortsat vil kunne opretholde de nationale regler, man måtte ønske.

På grundlag af det belgiske forslag *udarbejdede Kommissionen en note nr. 1166/70 SOC 147*, hvoraf ét fransksproget eksemplar vedlægges, hvori man nærmere kommenterer de enkelte 5 belgiske forslag og giver en oversigt over Kommissionens hidtidige arbejde på området. Endvidere redegøres der for de på det daværende tidspunkt i Kommissionen gældende tanker med henblik på et fremtidigt samarbejde.

I juli 1970 beslutter de faste repræsentanter på grundlag af det ovenfor refererede materiale at nedsætte en ad hoc-arbejdsgruppe af Kommissionen og højerestående embedsmænd fra medlemslandene. Denne gruppe fik til opgave at forberede et mini-